

som der er et Udvalg tilstede, der naturligtvis har en vis Forret og en vis Pligt til fortrinnsvis at besidde og bearbejde disse Bilag. Jeg troer derhos ikke, at det skal kunne nægtes, at de enkelte Spørgsmaal, som det i Sagens Interesse kunde være vigtigt at berøre, og s. Ex. Feil, som den ærede næstsidste Læser yttrede sig om, Feil i Regning eller i andre Henseender, maae formodes i det Dieblif, Loven kom her til Behandling, allerede at være blevne opdagede af Regjeringen, som jo med særdeles Omhyggelighed følger og maa følge denne Lov. De ville da blive gjorte til Gjenstand for Andragender derfra, og saaledes meget vel kunne finde deres Behandling. — Det er overhovedet i de allerfleste Sager en Ubequemmelighed og Banffelighed for Fleerheden af Thingets Medlemmer, at de i lang Tid og navnlig i den første Tid af deres Tilstedeværelse i Thinget ere overgivne til et Udvalgs Behandling. Det var ganske vist ønskeligt, om Udvalg i Almindelighed kunde undgaaes; men her er et af de Tilfælde, hvor Udvalg i ethvert Tilfælde ganske vist ikke uden den allerhaardeste Nødvendighed bør nedfattes.

Besfely: Den ærede 1ste Landstthingsmand for 1ste Kredts (Andræ) har henledet Opmærksomheden paa den særegne Stilling, hvori Landstthinget staaer til Finantsloven. Det, han i saa Henseende udtalte, at Landstthinget ikke bør gaae ind paa Detaillen af Finantsloven eller gaae ind paa at forandre de enkelte Bevillinger, som findes i den, er en Anskuelse, som jeg stedse har næret. Jeg er indrer ikke, om jeg har udtalt den, da Finantsloven første Gang var under Behandling her i Salen i den første Session; men, at jeg til flere har yttret mig i samme Retning, veed jeg med Visshed. Det er altsaa ikke i den Henseende, at jeg skal videre tilføje Noget, for at besyrfede vægtige Argumenter, han har fremsført for denne Anskuelse. Men, naar han gaaer et Skridt videre og har yttret, at der ikke lettelligen vil kunne tænkes nogen Anledning til at ned-

sætte et Udvalg i Landstthinget i Finantsloven, medmindre der fandt et Brud Sted paa de Principer, der bør være gjældende ved Bevillingerne i Finantsloven, da forekommer det mig, at der dog er et Moment, han ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til, — idetmindste har han ikke derom yttret sig — og det er derom, jeg skal tillade mig at tilføje et Par Ord. Det forekommer mig nemlig, at det er af største Vigtighed, at Landstthinget ikke mister den Indsigt, det bør have paa den hele finantsielle Beskyrelse, paa de Grundsætninger, der gjøre sig gjældende i Finantsbestyrelsen for hele Landet. Jeg tager her Ordet Finants i en udstrakt Betydning, saaledes at det indbefatter ikke blot Finantsministeriet, men ogsaa de øvrige Ministerier. Med Hensyn til disse almindelige Grundsætninger, der gjøre sig gjældende, troer jeg, at det er af den yderste Vigtighed, at de tages under Overveelse af Landstthinget. Jeg skal oplyse dette ved et Exempel. Jeg skal, navnlig da jo vistnok de finantsielle Betragtninger, som kunne anstilles over Landets vœleblifkelige Stilling, frembyde Betragtninger af en meget alvorlig Natur, hentyde paa, om s. Ex. det Spørgsmaal ikke fortjener Overveelse, hvorvidt der kan foretages Skridt af Ministeriet, hvorved der paadrages Landet Omkostninger, saalænge Rigsdagen er samlet, uden at Forslag om at afholde disse Omkostninger bringes for Rigsdagen. Jeg sigter hermed til det Spørgsmaal, som navnlig vil kunne opstaae med Hensyn til den Udmøntning og Ommøntning, som er tilstgjet, da den directe eller indirecte vil paadrage Kongeriget Omkostninger, og det er i den Henseende, jeg mener, det er af Vigtighed at undersøge det Princip, hvorvidt slige Forholdsregler kunne foranstalles, naar Rigsdagen er samlet, uden at Ministeriet henvender sig til Rigsdagen for at faae Bevilling til at afholde de Omkostninger, som kunne blive forarsagede ved saadanne Foretagender.